

Proloog

‘Hey meid!’ en ik geef haar een knuffel. ‘Oké, wat gaan we doen?’

‘Ehm, zullen we naar het strand gaan?’

‘Jaa’, gillen we meteen. We stappen op onze fietsen en rijden naar het strand. We leggen onze handdoeken neer en gaan in de zon liggen. We hebben veel tijdschriften meegenomen, we doen alle testjes en natuurlijk gaan we leuke jongens spotten en cijfers geven. ‘Hey kijk daar’ en ik wijs naar een meisje bij het water. ‘Maar dat is...! Waarom volgt ze ons toch heel de tijd? Ik word er doodziek van. Zelfs in de vakantie volgt ze ons nog. Ze weet ondertussen waar we wonen, wanneer onze ouders jarig zijn. Zelfs wanneer onze neven en nichten jarig zijn!’

‘Please, doe rustig’, zeg ik tegen haar. ‘Ik vind haar best aardig hoor’. Ze kijkt me raar aan. ‘Wat! Ik mag zelf toch wel weten wie ik mag of niet.’

‘Oh jee, ze komt hierheen!’

‘Hey, wat leuk dat je hier ook bent’, zeg ik tegen haar. ‘Ja wat een toeval hé! Morgen weer naar school jammer genoeg’, zegt ze. ‘Kom zitten’, ik schuif wat op en ze gaat naast me zitten. ‘En hebben jullie er zin in? in school bedoel ik dan hé!’

‘Mwah’, zucht ze naast me en slaat geïrriteerd een bladzijde om van de Girlz. ‘Oh ik wel hoor, de middelbare, nieuwe mensen. Leuk hé, dat we bij elkaar in de klas komen!’

‘Ja echt wel’, zeg ik. Maar naast mij is ze nog niet heel erg enthousiast. ‘Maar ik zie jullie morgen wel weer, ik moet er vandoor. Sorry, bye!’ En ze loopt weg. Ik ga weer liggen. Na een paar minuten staat er iemand voor mijn zon. ‘Hey, wil je please ergens anders gaan staan? Je staat in mijn zo..... Oh hoi’, zeg ik verlegen. ‘Hoi, hebben jullie zin om te zwemmen met ons?’, vragen een paar jongens. ‘Ja tuurlijk!’ We springen op en rennen achter ze aan de zee in.

We zien dat het meisje duikt. Na een paar minuten is ze nog steeds niet boven water. ‘AAAA!!!!!! Waar is ze, waarom is ze nog niet boven water!’, gil ik naar de jongens. Ze komen naar me toe en trekken me mee naar de kant. ‘Nee ik wil duiken, laat me los mijn beste vriendin, help!’ Als we aan de kant zijn rent één van de jongens naar een strandwacht en één blijft er bij mij. Een andere jongen is in het water gebleven zodat ze de plek weten waar ze

is verdwenen. Ik kom gelukkig na een paar minuten vrij en ren de zee in. Met de jongen achter me aan. Hij haalt me helaas in en trekt me weer naar de kant.

Na een tijdje komt dat meisje weer terug. Ze gaat naast me zitten en vraagt wat er is. 'Ze ging duiken en kwam niet meer boven water!' Ik huil op haar schouder. Na een paar minuten rent ook zij het water in. Maar ook zij wordt uit het water getrokken. Na een half uur heeft de strandwacht nog niks gevonden en stuurt ons naar huis.

De jongens zetten ons af bij mijn huis. Niemand is thuis dus blijft het meisje nog even. We zeggen weinig. Ik ga op de bank zitten en zet de tv aan. Ik zap wat en kom bij het nieuws:

Vandaag ging een meisje van 12 jaar oud met een vriendin naar het strand om de vakantie af te sluiten. Maar het afscheid kreeg een andere wending. Ze gingen zwemmen, het meisje dook en ze is nooit meer boven water gekomen. Haar vriendin heeft om hulp geroepen. Wat bleek: drie jongens uit hun nieuwe klas hebben de meisjes gevraagd te komen zwemmen. De jongens kwamen meteen op het schreeuwende meisje af. Eén van hen is een paar keer gedoken om de kijken of hij haar kon vinden. Toen dat niet lukte, bleef hij daar oop de bewuste plek. De andere twee jongens trokken de nog steeds schreeuwende vriendin naar de kant. Eén jongen bleef bij haar, de andere jongen haalde de strandwacht. Een meisje uit hun klas kwam er ook bij. De twee meiden probeerde nog naar de strandwacht en de jongen toe te zwemmen maar de twee jongens hielden hen tegen. Ze hebben een halfuur gedoken, zonder resultaat. De politie is ingeschakeld en de ouders zijn op de hoogte van de vermissing van het meisje. We kennen helaas nog niet haar naam. Maar de kans dat het meisje nog leeft is erg klein'.

Ik zet de tv uit en kijk haar aan. We huilen allebei. Na een kwartier komen mijn ouders thuis. Ze zeggen dat ze het hebben gehoord op de radio. We moeten alles vertellen. Later komen ook de ouders van het meisje bij ons om alle details te horen. Ik hoor van ze dat ze aan het dreggen waren, nou ja de politie dan. Ik had meteen al geen zin meer in die week. Het was nog maar 15.000 uur in de middag. Ik moest van mijn ouders nog een ijsje halen of zo. Dus gingen we met zijn tweeën. Bij de Kwalitaria kregen we het ijsje gratis. Ze hadden het nieuws gezien en wisten dus dat wij

de twee bewuste meiden waren. En zo waren er nog tien mensen die naar ons toe kwamen met de vraag: 'Hoe gaat het. Zijn jullie erg geschrokken of hebben jullie de moed al opgegeven?' Onze antwoorden waren dan steevast: 'Het gaat wel, ja natuurlijk en nee wij hebben nog geloof dat ze gevonden wordt.' Op weg naar huis komen we nog een jongen uit onze nieuwe klas tegen die ons allebei een knuffel geeft en ons sterkte wenste. Hij vroeg ook of we morgen wel of niet naar school gingen. We zeiden dat we er zouden zijn. Al heel snel wist het hele land ervan.

Maar ja, dat is alweer een jaar geleden. Ondertussen is haar familie verhuisd. Ze konden niet in het dorp blijven wonen waar hun dochter is verdronken. Nou ja, verdronken.. Dat weten ze niet eens. Wat nog best kan is dat ze nog gewoon leeft. Maar ja, dat is een hele kleine kans.

Ik ben nu beste vriendinnen met dat andere meisje. Die drie jongens zijn niet meer bij ons in de klas gekomen. Ik mis haar soms wel, maar ook wel weer niet. Ze was echt zo'n aandachtmeisje. En de baas over mij spelen kon ze erg goed. Dat ik haar niet aardig mocht vinden. Maar ik kon ook erg met haar lachen.

Wat ik raar vind is dat haar familie weet wat er met haar is gebeurd, maar ik mocht het niet weten. Alsof ik er iets mee te maken had, alsof ik haar heb geholpen te 'verdrinken', wat natuurlijk niet zo is, maar oké. We hebben het er niet echt meer over, nou ja ik niet. Als ik in het dorp langs een groepje mensen loop, stoppen ze soms met praten. Ze kijken me na en praten dan weer verder. Alsof ze zo dom zijn dat ik niet weet waar ze het over hebben! Ik zit niet voor niets op de middelbare.... Maar ja, ik ben daar ook wel weer blij mee eigenlijk hoor. Zo denk ik er wel weer minder aan. Het was een vervelende week. Iedereen op school keek me na en sommige condoleerden mij terwijl we nog niks wisten. En anderen kwamen naar me toe en vroegen: 'Gaat het?' Of: 'Kan ik iets voor je halen'. In de klas kreeg ik niet de beurt omdat ze dat verstandiger vonden. Nou ja zeg, ik ging er heen om ergens anders aan te denken, maar dat lukte niet echt. Ze lieten me er juist aan denken. Zelfs de leraren kwamen naar me toe en vroegen of ze iets voor me konden doen, iets halen of iets. Maar ja dat was toen en dit is nu.

Een rustig leventje. Nou ja, rustig?

De vakantie is voorbij en de maandag is aangebroken, helaas. Ik fiets naar Nina als er opeens een zwarte auto langsrijdt. Alsof het iemand uit de familie van het verdronken meisje is. Maar dat kan natuurlijk niet. Die mensen wonen nu aan de andere kant van het land. Ik fiets rustig verder. Oké, vandaag hebben we tot 14.30 uur les, dus 7 lessen. Maar welke vakken? We hebben gelukkig geen huiswerk opgekregen omdat het natuurlijk vakantie was. Maar oké, mijn vakken: wiskunde, aardrijkskunde, geschiedenis, muziek, tekenen, Nederlands en Engels. Engels met de stomste leraar ter wereld! Meneer Bosch. Hij mag mij duidelijk niet en ik hem ook niet. Maar daar moet ik me maar niet druk over maken. Vorig jaar was ik dat ene schreeuwende meisje, of dat meisje die haar vriendin is verloren. Het was een irritante tijd. Vooral omdat ik niet mag weten wat er met haar is gebeurd, waardoor ik het niet kan loslaten. Ik ben na 2 maanden toch gaan denken dat ze niet meer leefde. Hoe kan iemand nu nog leven na 2 maanden onderwater te hebben gelegen? Niemand! Maar ja, haar familie was wel snel weg toen ze mogelijk meer wisten. Alsof ze al wisten dat ze dood was hebben ze binnen één uur al ingepakt en zijn ze het dorp uitgereden. En lieten mij achter, ze zeiden niks meer tegen mij. Toen ik op straat liep bijvoorbeeld zei ik nog wel eens hoi. Maar zij?! Nee, zij liepen stug door en hielden een negeerses-sie, alsof ze me niet kenden. Hé hé, ik ben bij Nina. *Ding dong*, hoor ik als ik op de bel druk. Nina doet de deur open en geeft me meteen een knuffel. Ik loop naar binnen en zie dat er iemand in de woonkamer zit, waarschijnlijk haar broer. Ik zet mijn tas neer en doe mijn jas uit. Nina is al naar de woonkamer gelopen. Ik loop naar haar toe, maar als ik de woonkamer instap zakt mijn mond open van verbazing. Het is niet Nina's broer die daar zit, gewoon helemaal niet! Het is.. 'Hoi', zegt hij. Hij loopt naar me toe. 'Ehm, Sam gaat het wel?'

'Wa.. Wat doe jij hier?' Ik zet een stap achteruit. 'Nou ik eh, ga in mijn oude huis wonen'.

'Oké, en dat moet je bij Nina komen melden?' Hij ziet er verlegen uit. Ik merk dat ik woest kijk. Ik loop naar Nina toe. 'Nina, waarom heb je hem binnen gelaten?'

'Hij vertelde wat belangrijks Sam. Please ga daar gewoon rustig zitten en luister naar zijn verhaal'. Ik zak op de bank neer en hij

komt naast me zitten. ‘Ehm, nou ja ik hoef je denk ik niet uit te leggen dat ik haar broer ben’.

‘Nee wat denk jij nou! Jij bent Daan, de broer van’. Ik maak mijn zin niet af. Ik kijk naar mijn schoenen. Ik zie in mijn ooghoeken dat hij het ook moeilijk vindt om haar naam hardop te zeggen. ‘Nou waarom ben je hier? Wat is er toch zo belangrijk?’

‘Ja, ehm, ik moest je deze brief geven van mijn ouders. Hij is van haar, aan jou. Mijn ouders hebben de brief nooit gegeven omdat ze hierdoor wat wijzer zijn geworden. Ik heb hem zelf gelezen en ik ben er niet wijzer uit geworden, maar oké’. Ik pak de brief aan en draai hem om. Aan de voorkant zie ik inderdaad in haar handschrift geschreven:

Voor Sam
Het spijt me zo, maar lees de brief please x

‘Ik begrijp het als je hem nu niet meteen wilt lezen’.

‘Bedankt’, mompel ik nauwelijks verstaanbaar. Hij bedankt Nina dat ze hem binnenliet, pakt zijn jas en loopt het huis uit. Ik draai de envelop om en om. Na een paar minuten roept Nina dat we naar school moeten. Ik stop de envelop in mijn tas en loop achter Nina aan naar buiten. Onderweg vraagt ze of ik de envelop ga openen. ‘Ik weet het niet’, antwoord ik. ‘Ik bedoel, een jaar lang hoor ik niks van die familie en dan staat Daan op de stoep met een brief van haar die eigenlijk voor mij was’. Ze kijkt me begrijpend aan. ‘Sorry dat ik het zeg, maar je moet hem echt lezen! Misschien wordt er dan wat meer duidelijker’. Als we op school aankomen zien we Luca, Noa en Elsa al staan. We lopen naar ze toe, geven een knuffel en vertellen van alles over de vakantie. Waar Nina en ik al helemaal niet meer aan hadden gedacht. Ik zie aan Noa en Elsa dat ze me een beetje willen afleiden van het feit dat het nu alweer een jaar geleden is, maar dan ook precies. Op 31 augustus en vandaag is het 31 augustus. Ik zie veel mensen bloemen neerleggen bij foto’s van haar. Echt iedereen kende haar! Maar ze wachten allemaal totdat ik voorbij ben. Alsof het verboden is om bloemen neer te leggen bij haar foto als ik voorbij kom. Na de langste 5 uren ooit hebben we grote pauze en moet ik Luca en Noa gewoon over die brief en Daan vertellen. ‘Elsa was nergens te bekennen’, zeg ik als we eindelijk alleen in het trappenhuis staan.

‘Oké, maar wat is er nou zou belangrijk?’, vraagt Noa voordat ze haar broodje in haar mond stopt. ‘Nou Daan, de broer van

‘Ja we snappen het’, zegt Luca als teken dat ik door kan praten, ‘was bij Nina toen ik vanochtend bij haar aan kwam. Hij zei dat ze een brief voor mij had achtergelaten en dat er aanwijzingen instonden. Hij vond zelf van niet en daarom hadden zijn ouders het achtergehouden. Maar hij kwam het dus aan me geven. Aan de voorkant is het wel echt haar handschrift, maar ik weet het niet. Het is zo, zo raar. Ze heeft dan een brief voor het moment van het ‘ongeluk’ moeten schrijven alsof ze wist dat ze zou verdrinken’. Ik zucht en ga op een traprede naast Nina zitten. De meiden laten alles even bezinken, zie ik aan hun gezichten. ‘Heb je de brief al gelezen?’, vraagt Noa. ‘Nee ik durf niet, ik denk er wel steeds aan en ook aan haar’.

‘Maar waar ben je nog meer bang voor?’, vraagt Luca opeens. ‘Dat ze zegt dat ze zelfmoord heeft gepleegd toen.’

‘Mag ik die brief is zien?’, vragen Luca en Noa tegelijk. We lachen en even later geef ik ze de brief. ‘Als ik jou was zou ik het openen’.

‘Ja, maar dan niet nu want de bel gaat z.....’ *Ding dong.*

‘Haha goed getimed Nina’. En we lopen naar de 2de verdieping. Na de laatste 2 uur spreken we met zijn vieren af bij Noa. ‘Maak je het zo open Sam?’

‘Nee ik denk het niet, sorry.’

‘Ik snap het, je bent er nog niet aan toe’, zegt Luca. Ik knik en ga iets harder fietsen. Zal ik het zo echt niet open maken? Waarom niet, het kan toch geen kwaad. Het enige wat kan gebeuren is dat erin staat dat zij Nina niet mocht en zo maar dat weet ik al. Behalve als ze nog een groot geheim over iemand heeft? Ik zucht. Waarom moeten ze het nu geven? Als ze het een jaar geleden hadden gegeven wist ik wel of ik hem had geopend of niet. ‘Meiden?! Ik ga het toch lezen zo, maar ik wil het eerst lezen en daarna jullie, oké?’ ‘Ja is goed’, en we beginnen harder te fietsen. Na 5 minuten zijn we bij Noa. Er is niemand anders thuis. Noa pakt wat te drinken en wij installeren ons op de loungebank buiten. Ik zit in het midden en pak de brief uit mijn tas. Na een paar keer om en om gedraaid te hebben, scheur ik de envelop open en pak de brief eruit. Er valt ook wat anders uit. Ik raap het op met de andere meiden in mijn nek hijgend van nieuwsgierigheid. ‘Wat is dat?’, Vraagt Nina. ‘Da.. Dat is zo’n bff ketting zie ik. Droegen jullie die, Sam?’